

Bogholderforretninger ikke ere af det Omfang, at en egen Embedsmand bør ansættes til deres Udførelse, saa maa det dog, naar disse ikke kunne paalægges Noget i Ministeriet, erkjendes, at en passende Godtgørelse bør indrømmes for deres Besørgelse. Dertil er kun begjært 200 Rbd., og en Bogholder kan ikke undværes. I Forordningen om Kasse- og Regnskabsvæsenet af 8de Juli 1840 § 17 er der befaleet, at der i Cancelliet — nu Justitsministeriet — skal være en Bogholder, og at ingen Dwittering, som udstedes af Cassereren, er gyldig, med mindre den er noteret af Bogholderen. Heraf følger, at Tingsombestemt er nødsaget til at indbetale Noget til Justitsministeriets Casserer, naar han ikke kan faae Dwitteringen noteret af Bogholderen. Ere altsaa Forretningerne nødvendige, saa forekommer det mig, at man ogsaa maa bevilge det fornødne Beløb til deres Udførelse. Naar jeg har bemærket, at Forretningerne ikke ere af betydeligt Omfang, saa skal jeg dog dertil sige, at man har paatænkt at paalægge den, som fik det Hverv at udføre de egentlige Bogholderforretninger, endnu et andet Hverv. Man har nemlig savnet i Ministeriet en Embedsmand, som havde en almindelig Overførsel over Justitsministeriets hele Udgiftsvæsen. Dette har medført Ulemper, baade naar Budgettet til Finansloven skulde uarbejdes, og naar man har skullet besvare Notater fra Statsrevisoratets Side. Man har derfor paatænkt, at den, som fik Bogholderforretningerne og derfor et passende Bederlag, skulde ogsaa føre den mere almindelige Bogføring over Justitsministeriets Udgiftsvæsen, og, naar dette tillige paalægges ham, saa skulde jeg mene, at et Beløb af 200 Rbd. maa anses endog for et meget ringe Bederlag. At det ikke er opført større, ligger deri, at jeg antager, at man altid bør bestemme saadanne Tillægsgager noget lavere. Jeg troer saaledes, at jeg med Hensyn til begge disse Poster har anført baade Retts- og Retfærdighedsgrunde,

som i høi Grad tale for, at de begjærte Beløb bevilges.

Alberti: Hvad de 200 Rbd. til Bogholderen angaaer, som Udvalget har indstillet ikke at bevilge, troer jeg, at denne Tjenestes Historie her i Thinget maa føre til, at Thinget nægter denne Bevilling. Det blev i den anden Rigsdag indstillet af det daværende Finantsudvalg, at en saadan Stilling som Bogholderposten under Justitsministeriet, ligesom ogsaa Cassererposten sammesteds, maatte anses for at være saa godt som *Sinecure*. Man henlede da den daværende Justitsministers Opmærksomhed paa disse Posters Inddragelse, og man foreslog det Tillæg ved Bevillingen af disse Posters Lønning, at de skulde bortfalde ved *Vacance*. Den daværende Justitsminister erklærede, at det vilde være gjort ved indtrædende *Vacance* at træffe saadan Foranstaltning, at der ikke behøvedes længere hverken Bogholder eller Casserer. Ved Bogholderens dødelige Afgang bortfaldt Posten, og den har ikke været bevilget ved indværende Finanslov. Nu kommer der en mindre Sum frem som et Bederlag for disse Forretningers Udførelse. Den ærede Justitsminister erkjender, at det ikke er nødvendigt at have en selvstændig Embedsmand til denne Forretning; forsaavidt er han altsaa enig med sin Formand i Ministeriet, og forsaavidt er han enig med den Anskuelse, der engang er vedtaget her i Thinget. Den ærede Minister mener imidlertid, at han ikke kan paalægge en Mand i sit Ministerium den Forretning at notere Ind- og Udbetalingen, uden derfor at give ham et Bederlag, og den ærede Minister siger, at den Mand, der i de sidste Aar har bestyret disse Forretninger, nu ikke længere kan overkomme disse, men han kan maaskee ikke overkomme disse som uagageret, men, dersom han faaer de 200 Rbd., saa kan han maaskee meget vel overkomme det.